

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

УРЕДБА

о

честитању о државним празницима и окружним и општинским светковинама.

На предлог Нашег Министарског Савета наређујемо:

1. Државни празници и народне светковине прослављаће се у целој земљи уобичајеном церомонијом и војничком парадом где има војске;

2. Поздрав и честитања о тим државним празницима и народним светковинама примају од корпорација, свију државних и општинских власти и органа, као и од стране грађанства Његово Величанство Краљ и Њено Величанство Краљица, односно Престолонаследник у престоници или у ком другом месту у земљи где тога дана буду.

Кад се Њихова Величанства, односно Престолонаследник, не налазе на тај дан у престоници прима честитање и поздрав Председник Министарског Савета;

3. У унутрашњости, у свима окружним и среским местима, изузимајући места у коме би се случајно налазили тога дана Њихова Величанства Краљ и Краљица, односно Престолонаследник, државну власт представљају и поздрав и честитање примају од свију грађанских власти и грађанства, окружни, односно срески начелници;

4. Поздрав и честитање официра и војних власти примају команданти дивизија, односно месни команданти;

5. При општинским, односно окружним светковинама, општинске, односно окружне самоуправне власти, не могу увршћивати у ред примања представнике државне власти нити се грађанске, војне и црквене власти могу корпоративно јављати на овим светковинама и честитања чинити.

Ова уредба ступа у живот одмах по објави у службеним новинама и замењује „правила о честитању о опште-народним празницима“ од 14. марта 1884. године.

Наши Министри нека се старају о извршењу ове уредбе.

23. фебруара 1907. год.
у Београду.

П Е Т А Р с. р.

Председник

Министарског Савета,
Министар иностраних дела,

Ник. П. Пашић с. р.

Министар
просвете и црквених послова,

Анд. Николић с. р.

Министар војни,
почасни ађутант Њ. В. Краља,
генерал,

Р. Путник с. р.

Министар финансија,

Д-р. Л. Пачу с. р.

Министар
унутрашњих дела,

Стој. М. Протић с. р.

Министар
народне привреде,

К. Стојановић с. р.

Министар грађевина,

Јов. П. Јовановић с. р.

Министар правде,

М. Трифковић с. р.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Станоје Д. Петковић, начелник друге класе среза тимочког на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. фебруара 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара I класе среза тимочког Илију Милутиновића, писара друге класе зајечарског првостепеног суда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. фебруара 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу § 6. закона о местима у Србији решено је:

да се место Суваја, заселак села Избенице, општине избеничке, у срезу темнићском, округу моравском, по изјављеној жељи стојих становника, прогласи за село под истим именом.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. фебруара 1907. г. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрена су решења Народне Скупштине сазване у први редован сазив за 1906. године, која гласе:

„да се села: Борак и Скобаљ, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од своје садање општине радљевске, среза тамнавског, округа ваљевског, и да за себе образује општину под називом: општина борачка, — у истом срезу и округу“.

„да се село Стрижило, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје

до садање општине кијевске, у срезу и округу крагујевачком, и придода општини ловачкој у срезу беличком, округу моравском.“

„да се село Араповац, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје садање општине барошевачке, у срезу колубарском, округа београдског, и споји са општином јунковачком, — у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. фебруара 1906. године у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Револуција је унела пороту као нову установу за Француску. У пороти се гледала чисто политичка установа, а главни узрок, са којег, је уведена, била је дотадашња теорија законских доказа, јер се у пороти гледало најпоузданије средство да се избегну све рђаве стране, које су долазиле од законске теорије доказа. На место дотадање доказне теорије требала је да дође теорија, по којој се у будуће одлуке у кривичним предметима доносе само по унутарњем уверењу судије, искључујући свако правило о доказу, које би везивало судију.

Реформа је у Француској завршена доношењем Code d'instruction criminelle од 1808 год. У њему више ни трага нема од старе теорије принудних законских доказа, већ је на место ње дошла порота (Cours d'assises), која је надлежна за све злочине (crimes), и која суди по свом личном уверењу. Тако исто, по свом слободном личном уверењу, суде и судије tribunaux de police correctionnelle, који су надлежни за преступе (délits), као и судије tribunaux de simple police, који су надлежни за иступе (contraventions), само с том разликом, што судије морају давати разлоге за своје уверење, јер свака пресуда мора бити мотивисана, док ова обвеза никако не вреди за поротнике, чији је изрек чист и прост. Поротници имају, дакле, само да одговоре, јесу ли уверени или не о кривици оптуженог, стога им закон и не налаже; ви ћете ову или ону чињеницу, коју потврђује овај или онај број сведока, узети за доказану. Тако исто им он не каже: ви ћете сваки доказ, који не почива на овој или оној исправи, на околико или онолико основа подозрења, сматрати недовољним. Закон, напротив, управља на њих само ово једино питање, које обележава и све њихове дужности: *јесте ли ви лично уверени?* (Avez-vous une intime conviction?)²⁾

II. Докле у Француској са свршетком осамнаестог столећа нестаје и теорије законских доказа, која је у инквизиторском поступку вредела, дотле је немачка законодавства преносе и у деветнаесто столеће. Револуција, која је учинила преображај целокупног државног живота, извршила је преображај и Кривичног Поступка, јер он стоји у тако тесној вези с најважнијим функцијама државног живота, да су његове форме условљене обликом владавине у држави. У Немачкој, међутим, остало је целокупно државно уређење недирнуто, па је и Кривични Поступак задржао своју стару форму. Стога, све до 1817 године, видимо у немачким законодавствима у вредности теорију законских доказа и то *позитивну*. Али од овога времена почело се већ и у Немачкој помишљати на реформу Кривичног Поступка и поглавито на избацавање старе доказне

теорије и на увођење пороте. Само је овај рад на реформи ишао доста споро, јер се она није могла извршити само у једном правцу, већ је била потребна измена целокупног Кривичног Поступка. Реформа инквизиторског поступка није се могла ограничити само на замену старе доказне теорије новом, јер теорија слободног судијског уверења претпоставља поступак са сасвим другачијим начелима, противним начелима инквизиторског поступка. Она претпоставља већ постојање начела јавности и нарочито усмености, без којег је она скоро без вредности. Стога, што је требало извршити општи преображај Кривичног Поступка, па да се може завести и теорија слободног судијског уверења, ова није тако брзо ни ушла у немачка законодавства.

Политичке прилике биле су од великог значаја за реформу Немачког Кривичног Поступка. Код сваког реформаторског покрета погледи су били управљени на Француски Кривични Поступак; око његовог облика јавности, усмености и учешћа грађана у правосуђу окретао се цео спор. Порота се сматрала као последица уставности, а јако је било распрострањено мишљење, да code d'instruction criminelle почива на либералним погледима. Законодавства су се, међутим, према свима овим реформаторским покретима држала врло опрезно, а владе су у њима гледале једну сумњиву либералну новину. Па не само да су законодавства и владе биле овако неповерљиве, већ је овом тражењу реформе био противан и велики број немачких криминалиста и правничких писаца у опште. Око увођења пороте и теорије слободног судијског уверења изродио се био такав научни спор, какав се можда у правној науци не памти. Тридесетих, четрдесетих па и педесетих година прошлог столећа писало се скоро искључиво о тим двема институцијама Кривичног Поступка. Највећи научници тога времена као: Фајербах, Митермајер и др. били су за стару теорију законских доказа, а Фајербах је нарочито био против пороте. Сва научна опозиција противу суђења на основу личног уверења судије и противу пороте, у којој поротници тако исто суде, не везујући се ни за каква унапред прописана законска правила о доказу, долазила је отуда, што су ове две институције за Немачку, као год и за Француску, биле сасвим нове, и што та научна опозиција није знала у чему се управо оне састоје. Из њихове препирке јасно се види, да нису знали, како судија по новој теорији има да долази до истине о винности или невиности оптуженог, и у независности судије за законска доказна правила, која му унапред казују колико доказне снаге може дати поједином доказном средством, гледали су велику опасност за правосуђе, јер су држали да по новој теорији самовољи судије нема границе. Њихово незнање види се још из тога, што се дуго водио спор око тога, да ли судије, судећи по теорији слободног судијског уверења, треба да дају разлога за своје уверење или не. И једни су били против ње тврдећи, да се разлози могу давати само ако постоји теорија законских доказа. Ми смо у § 3 изнели главне разлоге, којима је брањена стара доказна теорија и видели смо, да је сви ти разлози не могу одбранити. Борба је испочетка била врло заоштрена, али, што се у њу даље залазило, постајала је све слабија и слабија, јер су многи од противника теорије слободног судијског уверења убрзо увидели неоснованост својих тврђења и победа се све вешће клонила новој теорији.

Ма да су законодавства била неповерљива, ипак нису могла остати сасвим равнодушна према овим реформаторским захтевима. Тако нека од њих не избацују још теорију законских доказа, али дотадању позитивну замењују негативном, код које до неке вреди слободно уверење судије, док друга сасвим ову замењују теоријом слободног судијског уверења.

²⁾ R. Garraud, Précis de droit criminel 609; Höchster, Lehrbuch des französischen Strafprozesses 57 и даље.

Први од тих био је саксонски закон од 30 марта 1838 год., по чијем § 10 судија није везан низакаква законска доказна правила. Много је важнији у овом погледу пруски закон од 17 јула 1846 год., који је прокрчио пут теорији слободног судијског уверења. Његов § 19 гласи: »постојећи проциси о поступку приликом прикупљања доказа, а нарочито о томе, која се лица могу саслушати и заклети као сведоци, остају и даље у снази. Међутим укидају се досадања позитивна правила о дејствима доказа. Надлежни судија има од сад, пошто је тачно оценио све доказе и за и против оптуженог, по свом слободном уверењу, које је црпио из целокупног поступка извршеног пред њим, да одлучи: да ли је оптужени вин или невин, или, да ли се он од тужбе има ослободити.«

Из овога се види, да су и законодавства увидела потребу за реформом, али ко зна кад би то учинила сва немачка законодавства, да није наскоро дошла једна сила јача и од влада и од законодавстава, која врло брзо свршава с реформама. То је била револуција од 1848 год. Као год што је у Француској револуција учинила прекрет у Кривичном Поступку, тако је исто једним ударцем револуције од 1848 измењена цела ова ситуација.³⁾

Народна Скупштина у Франкфурту (Nationalversammlung) тражила је као »Основна права немачког народа« (Die grundrechte des deutschen Volkes) између осталог и усменост и јавност поступка, а нарочито пороту и теорију слободног судијског уверења за случајеве, којима порота не суди. Све немачке владе унеле су у своје уставе, да се у овом правцу има извршити реформа. И заиста сви законици, који су издати после 1848 године, стоје на истом гледишту. Неки од њих, као брауншвајшки, тириншки, алтенбуршки и хамбуршки, сматрају за потребно да кажу судији, да он има да иде само за својим »слободним« или »унутарњим« или »савесним« уверењем, док други теорију законских доказа прећутно укидају, као што је то н. пр. учинио баварски закон од 1848, укида-

јући чл. 368, који говори о снази појединих доказа, а не помињући изречно да ће за оцену доказа бити меродавно слободно уверење судије.

У пракси се одмах показала корист од нове теорије, што су увидели и некадањи њени противници. Најбољи пример за то даје нам Митермајер, који је у свом уџбенику од 1827, у свом нарочитом делу »О доказима« од 1834, па и у свом уџбенику од 1845 непрестано држао, да је стара доказна теорија боља од нове, и то у прво време је био за позитивну, а касније за негативну. Међутим још 1849 год. сасвим је променио мишљење, што се види из једног његовог чланка: »О стању Кривичног Поступка у Немачкој,« штампаног 1854 год. у Neues Archiv des Criminalrechts. Ово се јасно види из једног места, које гласи: »Писац је, откако је изишао његов уџбеник од 1845 год., прикупио посматрања у земљама, у којима је заведено усмено поступање пред државним судијама, који суде по свом унутарњем уверењу, н. пр. у Неапољу, Тоскани, Сардинији, Парми, а прикупио је и искуства правника оних држава, у којима је заведено усмено поступање без поротника тако, да судије суде по теорији законских принудних доказа н. пр. у Холандији, и дошао је до уверења да сваки покушај теорије законских доказа почива на погрешним претпоставкама, а нарочито код усменог поступка има ту рђаву страну, што судије морају више да ослобођавају. Овоме уверењу, изјављеном још 1849 год., остаје писац још и сад веран.«⁴⁾ На овај начин је теорија слободног судијског уверења победила како у науци тако и у законодавствима. После 1850 г. стара доказна теорија нема у Немачкој готово ни једног брањеница, а сва поједина законодавства усвајају нову. Па и нови законик о Кривичном Поступку за Немачко царство од 1 фебруара 1877 год. у свом § 260 изречно наређује судији да суди по свом слободном уверењу. Тај § гласи: »О исходу прикупљених доказа одлучује суд по свом слободном уверењу, које је црпео из целокупног поступка.«

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марновић

³⁾ Birkmayer, Lehrbuch... 821 и даље; v. Holtzendorff, Handbuch... I 12 и даље, 200 и даље; Glaser, Handbuch... I 125 и даље; Geyer, Lehrbuch... 88 и даље.

⁴⁾ Mittermaier, у Neues Archiv f. Crms. Neue Folge од 1854, 127 и 128.

УТВРЂИВАЊЕ ИДЕНТИЧНОСТИ ЛЕШЕВА

(НАСТАВАК)

Пре него што се сведоцима покаже нађени леш, неке власти позивају их да описују лице, чији се идентитет утврђује, хотећи на овај начин унапред проверити њихове исказе. У колико ово по изузетку може бити добро, у толико је по правду непрактично и опасно, јер се сведоку унапред сугерира мишљење, које треба да да. С тога је боље апсолутно ништа не говорити сведоцима, док претходно не виде леш.

Потребно је да укажемо још на једну погрешку, која се у пракси врло често чини приликом утврђивања идентичности непознатих лешева. Многе власти одмах по свршеном увиђају наређују секцију, а по овој и укуп леша, не чекајући на долазак лица, која би леш могла познати. Ексхумација, која се доцније предузима ради показивања леша сведоцима, по правилу је безуспешна, пошто је облик леша услед секције и закопавања знатно измењен, а понекад и уништен, те га с тога, сасвим

природно, нико не може познати. Ради овога потребно је, да непознати леш остане што дуже у стању, у коме је нађен, било у месној или оближњој болници, било у гробљанској капели, било најзад на ма ком другом склонином месту.*) Лекар ће, ако је потребно, дати упутства како се лешеви могу вештачким средствима сачувати од брзог распањања. Резултат лекарске секције неће се услед овога ништа изменити, а у већини случајева постићиће се главни циљ — утврђивање идентичности.

б) Исправе, писмена и остале ствари

Нису ретки случајеви, да се при непознатом лешу нађе пасош или служитељска исправа или уверење општинске власти или, најзад, ма какво писмено, које може да послужи као доказ о цивилном стању непознате жртве. Разуме се већ, да је утврђивање њеног идентитета у овим случајевима олакшано и, по правду, успешно. Власт, која је ова писмена

*) Готово у свима већим варошима постоје нарочито удешене зграде — морге — за чување и издавање публици у циљу познанства непознатих лешева.

издала, биће увек у могућности да да тачне податке о њиховим притежаваоцима, а самим овим и питање о идентитету решено је пошто се, на случај сумње и нејасности, могу лако и сведоци добавити.

Изузетка од овога може бити само у случајевима вешто извршеног и маскираног злочина, али и тада само за кратко време. На основу података — исправа — нађених при мртвом телу, истражна власт биће у стању да уђе у траг злочину, а овим ће се утврдити и идентитет жртве.

Утврђивање идентичности лешева помоћу осталих ствари, при њима нађених, мало је теже, али ипак у доста случајева успешно.

Пре три године истражна власт у Београду имала је да утврди идентитет једног леша, за који се по облику и спољашности могло с пуно разлога закључивати, да је леш једног београдског трговца, кога је било нестало на годину дана пре овога рада истражне власти. Поред многих других околности, истражна власт у овој прилици користила се и бурмом, нађеном при лешу, на чијој је унутрашњој страни, по обичају, било исписано име жене нестало.

Услед појављене сумње, да је ова бурма могла бити и намерно потурена, власт је пронашла јувелира, у чијој је радњи она била израђена, и помоћу овог утврдила, да је личност, која је резала — писала — име на бурми, умрла пре нестанка дотичног трговца. Пошто се још путем вештачења утврдило, да је рукопис на нађеној бурми идентичан са рукописом на бурми жене несталог, то је и свака сумња о фалсификовању и потурању бурме морала отпасти.

Један веома интересантан случај о утврђивању идентичности лешева помоћу ствари, из праксе француских власти изнесен је у „Полицијском Гласнику“ за прошлу годину (бр. 41), а у напису „После злочина“.

— Један већ раснаднут и потпуно непознат леш — вели се у овом напису — нађен је у једном јарку Доње Лоаре. За утврђивање идентитета у овом случају послужили су лажни зуби у вилицама убијене, у којима је један зубни лекар познао своју израду, и означио име клијенткиње, за коју је даљом истрагом утврђено, да је доиста убијена.

Наведени примери очито доказују, да и најмања, и на први поглед безначајна стварица, може понекад бити веома корисна за решење нашег питања.

Од осталих ствари, које се при лешевима најчешће налазе, и помоћу којих се у извесним случајевима може утврдити идентитет њихових сопственика, помињемо: новчаник или кесу, нотес, нож велики или перорез, разне професионалне алате (као н. пр. бријач и маказе код берберица, шило и обућарски нож код обућара, и т. д.), затим сат, ланац, револвер, табакера, муштика и т. д.

Све ово, као и остале предмете који би се при лешу нашли, треба у увиђају тачно означити и описати, и преко новина обзнанити. Нарочиту пажњу овом приликом треба обратити на монограме и фабричке жигове, ако би их на овим предметима било. О оделу и обући биће доцније говора.

в) Фотографисање

Вредност фотографије у утврђивању идентичности непознатих лешева, као и у свима истражним радњама, огромна је и неоспорна. Утврђивање идентитета на овај начин много је обичније по помоћу антропометријског мерења и описивања једино с тога, што је увек лакше добавити у околини нађеног леша једног фотографа, него лице које би било упознато са антропометријом.

Сам посао фотографисања лешева веома је прост, а успех у већини случајева сигуран, ако се има посла са добро очуваним лешевима.

Сасвим је друга ствар, пак, кад се фотограф налази пред лешевима у процесу распадања, који су често изгубили свој првобитни облик, па и поједине делове тела. Фотографисање у овим случајевима мора се вршити по нарочитом методу и у нарочитим приликама.

Оно што је нарочито важно приликом фотографисања лешева, то је, да се они

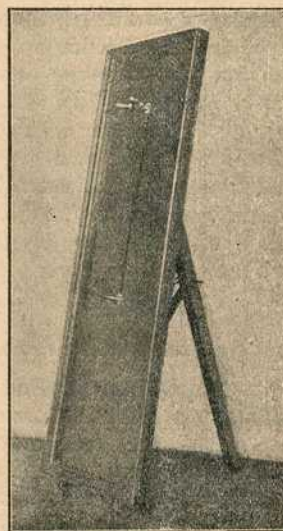
поставе у положај, који ће што више одговарати положају живих личности, т. ј. положају ових личности кад стоје или седе, а ово се постигава помоћу нарочитих справа, на које се међу лешеви за фотографисање.

Тако се, за фотографисање *полустаса*, употребљује једна покретна столица, са наслоњачом, на средини које се налази опасач за учвршћивање положаја леша. Још се на врху наслоњаче налази нарочити, за фотографа невидљиви инструмент, којим се одређује положај главе (сл. 1.)

(сл. 1.)

За фотографисање лешева у положају усправљеном употребљује се једна табла, висока 2 м. и широка 60 см., на чијој се предњој страни налази апарат за утврђивање главе, а на средини један гвоздени беочуг, који држи леш. Ова табла покретна је и тако удешена, да може постепено заузимати све положаје између хоризонталнога и вертикалнога (сл. 2.)

(сл. 2.)

Ми, истина, немамо ових справа ни у Београду, а камо ли код сваке полицијске власти, али их доста корисно можемо заменити обичном столицом за фотогра-

фисање полустаса и каквом широм даском за фотографисање леша у усправном положају. У првом случају леш ће се намести на столицу и преко груди везати за наслон, а у другом леш треба учврстити на положеној дасци и ову по том усправити и наслонити на зид, или какво дрво, или ма чиме подупрети.

Противно правилу о фотографисању живих личности и *en face* и у *профилу*, лешеви се морају фотографисати *en face* и у *усправном* положају. Ово с тога, што смо већ навикнути, у свакодневном животу, да људе обично посматрамо с лица. У овом смислу може се сматрати као потпуно тачно познато тврђење: да се помоћу фотографија у *профилу* познају *непознате*, а помоћу оних *en face* *познате* личности.

Због овог истог узрока, т. ј. у циљу лакшег познавања фотографије, лешеве никад не треба фотографисати наге, и ако би се у таквом стању нашли, већ увек у оделу, а приликом фотографисања у усправном положају и са капом на глави.

Познато је да очи највише утичу на изглед једне личности, те с тога и одсуство њихово на извесном лешу, односно фотографији овог леша, може бити предмет забуне чак и код оних личности, које су жртву врло добро познавале.

Да би се ово избегло, професор Гос препоручује, да се лешеви фотографишу са огвореним очним капцима. У случају да је ову операцију немогуће извршити прстима и четком, умоченом у слаб раствор сулфата алуминијума, треба очне капке трљати водом, помешаном са глицерином, ну при овом ваља пазити да се не повреди рожњача.

Много је простија и боља, по нашем мишљењу, метода д-р *Миносића* по којој се, приликом фотографисања лешева, употребљују *вештачке очи*.

Позната је ствар, да очи мртвачеве, само после једног дана, губе свој сјај и постају тамне, и ако леш још није прешао у трулеж. Ово се лепо може видети и на самој фотографији, ако је само јасна. Према овоме неоспорно је боље употребити вештачке очи, које својим сјајем приближују већма леш изгледу живог човека, но пробавити по читаве сахате око отварања очних капака у циљу фотографисања тамних, а често пута и дефигурисаних очију.

Отварање очних капака за смештај вештачких очију, поред нарочито за то удешених апарата, врши се још и помоћу обичних чиода. Поступак овај врло је прост. Треба узети једну чиоду, без обзира на њену димензију (обично оне које се употребљују за инсекте) и, подигнув прстима горњи очни капак, утврдити га за очни глобус. Што се тиче доњег капка, врло су ретки случајеви да се и он мора чиодом утврђивати, већ је обично довољно посувратити га прстима. Чиоде треба потпуно забости у меко ткиво, тако да им се виде само главе, које доцније могу бити или одсечене, или помоћу ретуширања са фотографије отклоњене. Поред овога, чиоде се могу врло корисно употребити, да би се усне једна другој приближиле.

Што се тиче боје вештачких очију, доволни су два пара: један црн а други угасито - отворен, да замене све остале боје. Очи азурне, плаве и зелене могу се врло лако представити на фотографији са очима ма какве боје, под условом да је фотографија јасна.

Ако су очне дупље веома дубоке, мора се употребити мало фате, да би вештачке очи биле што приближније очима и њиховом изгледу код живих људи.

Све што смо до сада говорили, тицало се лешева који нису били прешли у процес труљења. Сасвим је друга ствар, ако је овај процес наступио, као што је то случај са већином утопљеника, нарочито у летње доба, када овај процес врло брзо настапа.

Извесни писци мисле, да у овим случајевима не треба ни приступати фотографисању, пошто би исто по њиховом мишљењу било некорисно, док други опет тврде, да лешеве треба фотографисати у положајима у којима се налазе.

Већ поменути д-р Миновић не дели ни једно ни друго мишљење. Реч је да се утврди идентитет леша, а чим ово стоји, стоји факт, да би одсуство фотографисања било онолико исто штетно, колико и присто фотографисање леша у стању распадања.

— Искуство доказује — вели д-р Миновић — да се са мало воље и стрпљења могу добити одлични резултати чак и у овим случајевима, у којима је процес труљења узео велике размере. Једна од највећих погрешка у овим случајевима у томе је, што се фотографисање леша поверава простим служитељима или обичним фотографима, који нису упознати са специјалним начином фотографисања ових објеката. Са ових разлога неопходно је потребно, да лекар присуствује свима важнијим и тежим случајевима.*

(свршиће се)

О ПОЛИЦИЈСКИМ НАРЕДБАМА

Развијање међусобних односа у друштву, као живом организму, бива непрекидно и у свима правцима, а полиција је на првом месту позвана, да прати то развијање и да у неколико утиче на њ, разним својим наређењима и уредбама.

Ако се и за какву државну установу може рећи, да су јој одлуке и издате наредбе од велике важности по друштво, свакојак се то на првом месту може казати за полицију, која је и законом позвана, да својим одлукама регулисава баш оне друштвене односе, који у закону нису предвиђени.

Круг полицијског делања у томе правцу врло је простран и са огромним значајем, а с дана на дан он је и све већи, као што су и друштвени односи компликованији и замршенији. Због такве велике улоге, што је полиција игра у друштву, она је предмет општег интересовања код

свију редова грађанства. Од њеног потпунијег и коректнијег или слабијег учествовања у томе послу, зависи, да ли ће се многи друштвени односи кретати правилним и редовним током или ће они дејствовати на друштво разорно и убитачно.

Улога полиције је у томе случају у многоме и васпитна, јер регулисавањем тих односа она утиче добро или рђаво на поједине чланове друштва.

Но у колико је важна та њена улога у прописивању и издавању наредба, у толикој је истој мери од важности и старање њено, да се те њене одлуке и једнообразно извршују од свих полицијских органа, у појединим конкретним случајевима и да се од стране грађанства стално поштују. То је потребно нарочито код наше полиције, чији је круг надлежности и сувише велики, — већи но у ма којој држави у Европи, изузев можда Турску и Црну Гору.

Према досадашњем искуству и познатим резултатима, може се слободно тврдити, да ни контролисање постојећих наредба од стране полицијских органа, ни њихово извршивање од стране грађанства, не даје задовољавајуће резултате, и да се на томе пољу много што — шта има да поправља. Да би се, пак, то са успехом могло постићи, потребно би било испитати узроке, са којих то тако бива, како би се њиховом помоћу показао пут или нашла средства за постигнуће каквих корисних измена у томе погледу, како би полиција са њеним законским правом била у ствари полиција, — моћан фактор, који је у стању и да нешто нареди и да се то његово наређење поштује и извршује.

Нас у овом случају интересује само начин, на који наша полиција издаје поједине наредбе, и на који их доставља својим органима, ради извршења. Он није ни мало добар и практичан. На против, он је један од главних узрока, са којих је наша полиција немоћна, да са својим издатим наредбама постигне жељени циљ. Да је то тако, довољно је, да у виду примера изнесемо један од свакодневних случајева издавања таквих наредба у Управи града Београда, који су истоветни у свима другим полицијским надлештвима.

Кад Управа нађе за потребно, да изда какву наредбу, доставља је у препису квартовима и комесаријатима а ако је важнија — и грађанству преко новина. Та се наредба у кварту саопштава на потпис персоналу, који је моментално на раду па се за тим остави у архив за чување, чиме се свака даља процедура са њом свршава. Поступа се, дакле, као и са другим актима обичне — и ефемерне вредности. Ми знамо, да се такве наредбе не пишу за дан два, већ за изванредно неодређен период времена, у коме оне непрекидно треба да задрже сву своју важност.

Чиновници, који су те наредбе прочитали, могу запамтити њихову садржину и по њима се управљати, али они, који доцније буду одређени на службу у Управи, не морају их знати, ако им случајно нису дошле до руку. Истинит је факт да их у већини случајева и незнају, и то им се не може приписати у грех. Па кад сви

чиновници нису начисто са садржином свих постојећих наредба, како се то онда може од публике захтевати!

Свега тога не би било када би полицијска власт на други начин манипулисала са полицијским наредбама.

Ми познајемо манипулацију са њима у неколико немачких и аустријских полицијских надлештава, за које, без сваке сумње, морамо признати, да су старије и уређеније од наших, а које би нам дале најбоље потврде за то што напред рекосмо. Код њих се ни један од њихових чиновника не би могао изговорати тиме, да му је непозната каква постојећа полицијска наредба, ма колико кратко време он у служби био и ма да му ни једна од њих није на потпис саопштена, јер је у њих такав усвојени систем рада.

А да је тако најбоље ће се видети и разумети, када се буде изнео начин поступања са издатим наредбама код њих.

Износимо за пример поступак хановеранске полиције, који може за нас бити веома поучан а при томе је и изводљив.

Све наредбе издате од полицијске централе, које се односе на расправљање једног истог питања распоређују се и чувају како у централу тако и у квартовима у засебним корицама, тако да сачињавају свака за се неку врсту фасцикуле. Такве фасцикуле наредба познате су код њих под именом, генералних аката — генералија — за питања на која се односе. На тај начин код њих се у засебним корицама могу наћи наредбе о просјацима, о чистоћи на улицама, о контролисању спискова путника и т. д. и т. д.

Са тим у вези, воде они у централу и по квартовима списак тих генералних аката, који служе за брзо проналажење потребних наредба. На корицама тих генералних аката прилепљено је увек парче хартије, на коме је исписан редни број тога списка. По тим бројевима врло је лако руковати са свима фасцикулама наредба.

Једна таква фасцикула садржава хронолошким редом све издате министарске расписе, полицијске наредбе, и сва остала објашњења виших власти, која се односе на то питање, а при том су од општег значаја.

У почетку тих генералија исписује се мали прегледни регистар свих унутра прошивених наредба, расписа и других аката, са укратко изложеном садржином и редним нумерама расписа и наредба, под којима су заведена, а које су увек првеним плајвазом, видно истакнути на свакоме таквоме акту.

Тај регистар врло много олакшава брзо тражење и ориентисање у тражењу појединих наредба а нарочито, када у генералним актима има доста таквих егземплара.

Из таквог распореда издатих општих наређења, даје се могућности сваком полицијском чиновнику, да се лако упозна са свима постојећим наредбама и расписима по свакоме питању. Како су, пак, она и хронолошким редом уређена моћи ће они увек имати пред собом и читаву

*) Archives d'Anthropologie criminelle, за 1904. г.

ПОУКЕ И УПУТИ

Чинovníк на расположењу може бити, у интересу државне службе, отпуштен из исте на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда.

Алекса Р., судија касационог суда на расположењу, указом од 10. децембра 1903. године, отпуштен је из државне службе, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда.

Противу овога указа, Алекса је изјавио жалбу Државном Савету, и у њој навео, да је ово његово отпуштење из државне службе незаконито, јер су му тиме уништена права, добивена на основу § 1. закона о чиновницима грађанског реда. Он је, вели, могао отпуштен бити само на основу § 29. поменутог закона, с погледом на §§ 16., 17. и 18. истог закона, — дакле, на основу пресуде за кривце, учињене на штету државне службе, а он нема таквих осуда, те према томе на њ се није могао применити § 76. закона о чиновницима грађанског реда, као заједнички (општи) закон за отпуштање чиновника грађанског реда, већ му се, према §§ 34. и 36. истог закона требало дати, као судији касационог суда на расположењу, друго место у државној служби, иначе, да му се од плате да је 70^о —

С тога је молио Савет, да поменути указ, као неправилан и незаконити, поништи.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да је жалба жалиочева неоснована из ових разлога:

По изузетној одредби чл. 201. Устава од 5. јуна 1903. године, ондашњи председници и судије свих судова остали су на својој дужности до новог избора, у смислу уставних одредаба. А по чл. 34. закона о судијама од 19. јануара 1901. године, који је и сада у важности, сви председници и судије, који не буду изабрани и постављени, стављају се на расположење и даље ће се са њима учинити распоред по закону о чиновницима грађанског реда.

Као што сам жалитељ у жалби Савету наводи, он није био понова изабран, и стављен је на расположење, а за тим указом од 10. децембра 1903. године, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, у интересу државне службе, из ове отпуштен.

По § 29. поменутог закона, чиновник не може изгубити плату, пензију и остале користи, које су са службом скопчане, друкчије, него са своје кривце пресудом судском, или на начин, који је у овом закону прописан.

Начини, због којих чиновник може службу изгубити, и без судске пресуде, обележени су у §§ 16., 17. и 18. закона о чиновницима грађанског реда, кад дужност напусти, и у § 76. истог закона, по коме влада може чиновника, који није стекао право на пензију, отпустити свагда, када то интереси државне службе захтевају. Она је једино и надлежна да цени,

да ли је интерес државне службе, да кога чиновника треба из службе отпустити.

Жалилац не наводи, а још мање да доказује чиме, да је стекао право на пензију, те да није могао бити према § 76. закона о чиновницима грађанског реда из службе отпуштен, и с тога је указ од 10. децембра 1903. године, којим је из службе отпуштен, правилан и на закону основан.

Наводи жалиоца, да га Влада није могла предложити, да се из државне службе отпусти зато, што је стављен био на расположење, и да је то противно §§ 16., 17., 18., 29., 34. и 36. поменутог закона, — неосновани су.

По напред наведеним разлозима отпуштање жалиоца не коси се са § 29. закона о чиновницима грађанског реда, јер по тој одредби чиновник може изгубити службу, сем по пресуди судској, још и на други начин законом прописан, а један је од тих начина прописан и у § 76. поменутог закона.

Одредбе § 16., 17. и 18. немају никакве везе са отпуштањем жалиоца; а прописи § 34. и 36. говоре о томе, какве користи и дужности има чиновник, који је стављен на расположење.

У § 36. прописано је, да чиновник на расположењу, под условом губитка права на звање, мора примити ново звање, ма и мање за један ранг, које му се буде дало, са правом на плату, коју је имао, ну да му се мора дати прво отворено место равно ономе, које је пређе имао, за које би имао способности.

Смисао наведене одредбе тај је, да држава може чиновнику на расположењу дати друго звање, али не и да му мора дати, те ни из тога, што је жалитељ стављен био на расположење, не може се изводити и право, да га је влада морала понова у службу вратити.

Најзад, исправност ожалбеног указа налази свога ослонаца и у § 35. закона о чиновницима грађанског реда, по коме се чиновник на расположењу сматра у свему као чиновник.

И када се према чиновнику, који је у служби, може применити мера из § 76. поменутог закона, онда нема основаног разлога, зашто се та мера не може употребити и према чиновнику на расположењу.

Са наведених разлога, Државни Савет нашао је, да је ожалбени указ од 10. децембра 1903. године исправан и на закону основан, па је с тога, на основу чл. 26. свог пословника, одлуком својом од 20. фебруара 1904. године № 1331., одбацио жалбу жалиочеву као неумесну.

М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине падешке, актом својим од 11. фебруара ове год. пита:

фазу постепеног регулисавања њиховог, према потребама друштвеног живота, дакле читаву историју тога питања, што тако исто није без вредности, нарочито за оне чиновнике, који би свако такво питање темељније и свестраније хтели да студирају. За доказ тога, може послужити и »Полицијски зборник« издат пре две године од стране Министарства унутр. дела, чију корисност и услуге осећа сваки полицијски чиновник.

Добра страна оваквог распоређивања је и у томе, што наредбодавци немају потребе, да чешће понављају једном већ постојеће наредбе, и што при њиховом издавању, морају добро водити рачуна о саставу и потпуности њиховој, с обзиром на околност, да ће она бити за дуги низ година критикована и упоређивана са осталим наредбама од многих полицијских чиновника. Ова околност нарочито је важна за наше прилике, где се и најважније наредбе често напишу за неколико сати, не размишљајући ни мало о важности и последицама њеним, само да би се произвело ефемерно дејство. И најзад овако чувајући издате наредбе, наредбодавца, врло ретко може пасти у контрадикцију, да данас друкчије наређује, но што је јуче његов предходник са истог места по истој ствари чинио, кад за таква различита објашњења нема никаква стварна разлога.

Централна полиција свагда располаже и са извесним бројем резервних егземплара од сваке издате наредбе, које се у току времена употребљавају за попуњавање кад се за то потреба појави. И ти се егземплари код њих чувају по утврђеном реду, у архиви. Води се о њима нарочити списак, чувају се у меким корицама, и кад су од потребе треба наћи само њихов редни број па је и наредба одмах пронађена.

Има још једна новина, која се код те полиције може видети. Већ дуги низ година одваја она све полицијске наредбе по »фаховима« још за два кварта више по што их сада тамо има, како би се у времену, кад се због проширења вароши појавила потреба за установљењем новог квартала, могло одмах дати овоме цео комплет раније издатих наредба, по којима би се полицијски органи имали да служе. Такав поступак, ни код нас не би био неоправдан, нарочито у Београду, где се врло често чују предлози, да се на Савинцу установи још једно ново полицијско одељење којим би се увећао број београдских квартала. Овако како се у нас на то питање не обраћа никаква пажња, десиће се без сваке сумње, да ће се при првој појави таквог одељења појавити тешкоћа, која ће се морати отклањати већим трудом и жртвама, али и са знатно мањим успехом.

Са обзиром на силне промене, које се код полицијских чиновника догађају, требало би, у интересу службе, што пре приступити оваквом начину чувања и сређивања наређења и у нас. Желети је, да надлежни размисле о овој малој, али ипак важној и за службу корисној ствари, када ни њено извођење, не стаје никаквих материјалних жртава, нити икаквих већих тешкоћа, сем добре воље и пажљивости.

В. Лазаревић.

»Управитељ школе падешке упутио је акт овоме суду и тражи да се наплати казна од ђачких родитеља, за нешићање своје деце у школу.

Скренуо је пажњу суду, да наплату изврши у року, који предвиђа чл. 24. закона о народним школама, иначе ће, вели, одговарати председник.

Да би се ова наплата правилно и на време извршила, моли се уредништво за обавештење: да ли у непосредни порез улази и порезна личност, или без овога последњег треба да плаћа мање од 15 динара, па да има места замени новчане казне затвором, и да ли се ова наплата може вршити егзекуцијом без даље судске пресуде и решења, као и то, треба ли при извршењу водити рачуна о наређењима § 471. грађ. суд. поступка?»

— На ово питање одговарамо:

Порез на личност, који се разрезује с главе на главу по 6 динара, по чл. 72. закона о порезу, као и онај 5% по истом законском наређењу, по превасходству долази у непосредни порез, као што се то види и из чл. 1. тачке 6. истог закона.

Према томе, кад год једно лице плаћа на земљиште или рад, или на који други порески објекат толико непосредног пореза, да то сабрано са сумом пореза на личност од 6 динара и оним 5% чини мање од 15 динара, њему се онда новчана казна може претворити у казну затвора или рад на општинском послу, у смислу чл. 24. закона о народним школама.

Наплата се може вршити егзекуцијом без нове судске пресуде или решења, у смислу § 465. т. 4. грађ. суд. пост., јер се ту извршује просто одлука школског одбора, којом је осуда изречена.

При вршењу егзекуције мора се позити на пропис § 471. грађ. суд. пост. јер кривице ове врсте не долазе у ред оних, о којима говори т. 16. овога законског наређења.

II.

Суд општине в. крчмарске актом својим од 9. фебруара ове год. пита:

1. »Има ли право општински суд, да у смислу чл. 42. закона о таксама извиђа и суди кривице из чл. 36. поменутога закона, кад му исправе поменуте у коме плану дођу до руку службеним послом, и ако нема то право, како и шта треба у том случају радити, и

2. Кад више лица заједно поднесу тужбу општинском суду за дела из III части кривичнога закона, треба ли сваки потписник тужбе да плати по 2 дин. таксе, или сви скупа треба да плате 2 дин. пошто у закону о таксама нема о томе никде прецизне одредбе.

— На ово питање одговарамо:

1. Кривице, о којима говори чл. 36. закона о таксама, не могу извиђати и судити општински судови према т. 2. и 3. чл. 42. поменутога закона, него ће такве пријаве достављати Пореском одељењу, као надлежном, на даљи рад, и

2. По правилу, постављеном код т. 7. таксене тарифе у *напомени*, сваки пот-

писник мора да плати засебну таксу, па се ова мора плаћати засебно и за случајеве из III части крив. закона, јер се у осталом, кривице те врсте редовно и јављају према свакоме посебно.

Од овога се чини изузетак за правна и морална лица.

III.

Суд општине каменичке, актом својим од 11. пр. м-ца Бр. 259, пита:

»Село Доњи Матејевац, било је у саставу ове општине од ослобођења па до краја 1903. год., а од тога времена чини одвојену општину.

Приликом пописа имовине, вршеног у години 1884. многи су сељани села Каменице уписали своја имања која се налазе у атару села Д. Матејевца, у књигу Б. села Каменице.

Неки од ових сопственика хоће сада да се убаштине, те поводом тога настаје питање: који је суд надлежан да потврди тапију — да ли каменички, пошто су имања записана у књигу села Каменице или општина Д. матејевачка, у чијем се атару налази имање?

— На ово питање одговарамо:

За потврду тапије надлежна је општина Д. матејевачка, у чијем се атару налази имање, као што је објашњено и у бр. 51. и 52. »Полицијског Гласника« за прошлу годину, на питање општине бистричке.

Треба редовно читати рубрику »Покуке и обавештења«, па ће онда много пута изостати излишна питања.

IV.

Суд општине боговинске актом својим од 8. пр. м-ца Бр. 181. пита:

»По чл. 2. закона о општинским кошевима, храну у општински кош улажу све пореске главе, које плаћају ма који вид непосредног пореза, изузимајући слуге.

По чл. 3. истог закона, свака пореска глава мора да уложи по 90 кграма у кукурузу.

Суд пита уредништво за објашњење:

1. да ли треба ову храну да уложи и учитељ, а тако исто и његова жена кад је и она учитељица, јер су они засебне пореске главе и плаћају непосредни порез на своју плату;

2. да ли ову храну треба да уложе и свештеници;?

3. да ли ову храну морају улагати и оне женске, које на своје име имају записат ма који вид непосредног пореза, и

4. Ако лица под бр. 1. и 2. треба да улажу ову храну, шта ће се радити са њом при њиховој селидби ако затраже да им се врати?»

— На ово питање одговарамо:

У члану 2. закона о општинским кошевима јасно стоји, да ће храну у општинске кошеве улагати све пореске главе, које плаћају ма који вид непосредног пореза, изузимајући само слуге.

Према томе, кад учитељи и учитељице (биле ове жене учитеља или не) нису законом ослобођене од овога улагања, а пореске су главе, морају сваки за се улагати храну у количини, коју предвиђа чл. 3. поменутога закона.

Ово исто важи и за свештенике, као год што важи и за оне женске, које на своје име воде какву радњу или управљају њом.

Удате жене, које своје непокретно имање пријављују на своје име, али је муж уложио свој део хране, не треба да улажу засебно храну, јер по чл. 71. зак. о порезу, оне се не морају одвојено пријављивати.

При премештају и сеоби учитеља, свештеника и учитељица, храна им се неће враћати, јер они по чл. 9. зак. о кошевима, задобивају право на помоћ у општини где се затеку кад настану неродне године и укаже се потреба за позајмицу.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Белгијска полиција и пси. Употреба паса за чување кућа и имања датира се, као што је познато, још из најстаријих времена. Користећи се њиховом несумњивом верношћу и великом ревношћу појединци су од њих створили па и данас стварају личну полицију која је, нарочито у пољима, од неоцењене вредности. Зашто се ове њихове добре особине не би могло корисно употребити за чување и одбрану јавне безбедности?

Покушаји, до сада чињени у појединим већим варошима, а нарочито у Белгији, допуштају претпоставку: да ће пси једног дана постати најдрагоценији и најкориснији помагачи агената полиције сигурности у свакој добро организованој полицији.

Белгија је била прва, која је отпочела употребљавати псе и за службу полицијску. Заслуга за ово припада г. *Везмају*, комесару полиције у Гану.

Ган је велика варош, испресецана многобројним каналима и окружена великим баштама, које су од ње створиле важан трговачки центар за продају биљака и цвећа. Пољске скитнице пустошили су врло често пространа поља и расаднике који, због своје удаљености од вароши, нису могли бити чувани у довољној мери. Дешавало се, шта више, да су полицијски органи, приликом обилажења ових поља и расадника, били излагани озбиљним ноћним нападима, па и самим убиствима. Да би се ово предупредило, *Везмај* је организовао нарочиту псећу бригаду, коју су састављали 20 добро дресираних овчарских паса, који врше службу од 10 часова у вече, па до 6 часова изјутра.

Свако псето прати по једног агента сигурности за вршење ноћне службе и овом прилоком обилази најмрачније кутиће и испитује, са урођеном му способношћу, да ли какав крадљивац или скитница није прикривен у близини? Чим би овом приликом што сумњиво открило, по-

чињало би јако дајати, извештавајући на овај начин свога господара о могућој опасности, и позивајући га, у исто доба, да се приправи за напад или одбрану. У случају сумње у успех борбе, цето трчи у најближу полицијску стражару и захтева помоћ.

По угледу на Белгију и париска полиција дресирала је псе за спасавање утопљеника из Сене, а крајем прошле године и Немачка је слала у Белгију нарочитог полицијског чиновника, да на лицу места види и оцени корист од паса у служби полиције сигурности. Пробе, које су пред овим чиновником са псима извођене, испале су на опште задовољство. Пси су откривали крадљивце, притицали у помоћ агентима сигурности, скакали на нападача који су пуцали, и на знак изненадне узбуне скупљали се на одређеном месту. Према овоме вероватно је, да ће и Немачка следовати примеру Белгије и Француске.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Непознати крадљивци ноћу између 27. и 28. пр. м-ца украли су: Милану Белакару, из Бресног Поља, једна нова коњска кола офарбана жутом бојом, са жигом „М. Ђ.“ узду и полован ам; Николи Стојановићу, из истог места једну кобилу црне длаке и једну доратасту ждребицу, и Авраму Стојановићу, из Читлука једног коња мрко-доратасте длаке и цветастог. За крадљивцима и покрађом наређује се енергично трагање. О резултату истраге треба известити начелство округа крушевачког с позивом на депешу Бр. 2170.

Крађа стоке. Непознати крадљивци ноћу између 20. и 21. пр. м-ца украли су из затворене кошаре две краве Обраду Илићу, земљоделцу из Парцана, среза космајског. Једна је крава длаке жуте, матора 9 година, без роваша, од ње је остало мало теле од три месеца, а друга је такође длаке жуте, матора 3 године, цветаста, без роваша. Нека све полицијске и општинске власти живо потраже крадљивце и крадене краве и у случају проналаска о томе известе начелника среза космајског с позивом на депешу Бр. 3703.

Непознати крадљивци. ноћу између 23. и 24. пр. м-ца украли су две краве Радоју Тодоровићу, из Ропочева, среза космајског: Једна је крава матора 8 година, длаке жуте, без роваша, један јој је рог пробушен, а друга је длаке црвене, матора 5 година, без роваша, један јој је рог пробушен, стеона, по глави и рену бела. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да крадљивце и крадене краве потраже, и у случају проналаска о томе известе начелника среза космајског с позивом на депешу Бр. 2992.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Пре неколико дана ухваћено је у Ваљево ово лице, које се представљало као глуво-немо и на писмена питања истим начином одговорило: да се зове Петар Петровић, да је родом из Призрена и да је у Ваљево дошло из Фијуме преко Шапца и Уба.

Даље је код начелства изјавило, да је глуво-немо од рођења, да је читати и писати научило у манастиру Хилендару, да не ради никакав занат, већ надничу.

При њему су нађене две исправе: једна на турском језику и гласи на име Антона Пучека, а друга пола на француском, а пола опет на турском и гласи на Петра Петровића, како је ово лице изјавило да се зове. Обе исправе добио је, вели, у турском консулату у Фијуми.

Према овим разноименим исправама, изјавама овога лица и у опште његовом држању, начелство је посумњало у његову исправност и спровело га Антропометријско-Полицијском Одељењу у Београд ради утврђења идентичности,

се крије нешто друго, те изнесећи слику овога лица молимо оне, који би што о њему знали, да известе Управу гр. Београда с позивом на Бр. 7062.

Ж. Л.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Никодије Костић, земљоделац из Живице, среза пожаревачког, који је у последње време живео у Пожаревцу, има да издржи једну годину полицијског надзора, али је од пре извесног времена отумарао из места пребивања и до сада се није могао пронаћи. Никодије је стар 35 година, високог раста, у лицу плав, малих плавих бркова, брија се, у сељачком оделу. Обраћа се пажња свима властима у чијем се подручју Никодије налази, да га подвргну издржавању надзора.

где је, пре него што су и предузете какве мере за сазнање о његовој личности, проговорио — на запрепашћење спроводника — и изјавио, да се зове **Август Грубишић**, да је родом из Беловара код Загреба и да је по занимању музикант; да је као такав, а и као обичан слуга, последњих девет година провео по циркусима и са њима пропутовао целу Русију, Балкан и Малу Азију.

Пре два месеца био је, вели, у Земуну при панорамама, а продавао је и неке папире по вароши. По том да је пао у болницу земунску, из које је изишао 8. пр. м-ца, и дошао у Клењак у намери да пређе у Шабац и тражи рада. Како није имао исправе купио је од неког лица оне при њему нађене исправе на турском језику, па онда прешао у Србију и дошао у Ваљево ради тражења посла.

Кад га је власт ухватила он се, вели, побојао да из његовог говора не познаду да није из Призрена, те се с тога морао правити глуво-немо.

Међутим тај разлог за изигравање глуво-ности није вероватан и по свој прилици овде

ТРАЖИСЕ

Бождара сина Петра Аћимовића, земљод. из Београда, који је био бакалски шегрт, постало је пре неколико дана и до сада се није пронашао. Бождар је стар 12 година, средњег раста, округлих образа, прномањаст; од одела има на себи дугачак црни капут, црне панталоне, на глави качкет а на ногама опанке. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да Бождара потраже и у случају проналаска о томе известе кварт. врачарски с позивом на акт Бр. 2979.

НАЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905. и 1906. год. могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину, у елегантном тврдом повезу. Новац треба слати **благајни Министарства Унутр. Дела.**